

Peter den Store og Kakkerlakken.

I de simplere Huse i Rusland, især i Siberien, findes en saadan Mængde Kakkerlakker, at de for den fremmede Reisende ere til Væmmelse, man kunde sige en Landeplage. Det er besynderligt, at Russerne kalde dem Prussiaki (Preussere), uagtet de neppe ere komne til Rusland fra Preussen, men snarere omvendt. Maaskee ligger der i denne Benævnelse et Udtryk af Uvillie mod deres Naboer Preusserne, der ligeledes i stor Mængde tilligemed andre Tydskere strømme ind i Rusland, og maaskee af den simple Russer betragtes som et skadeligt Utøi. Tydskeren kaldes af Russeren Németz, af némni (stum), fordi denne ikke kan tale hans Sprog.

Kakkerlakken (*Blatta orientalis*) er et Insekt af henved en Tommes Længde, med brune, halv gjennemsigtige Vingedækker og et blødt Legeme. Den flyver aldrig, men løber desto hurtigere paa sine Been, hvoraf Ordsproget kommer: ”at løbe som en Kakkerlak”. Naar man sidder ved Spisebordet, kryber den opad Bordbenene paa Bordet og styrter sig i det varme Madfad eller Suppetallerkenen. Faar man hos Bønderne en Ringe tyk Melk, hænder det ofte, at man ved den første Skeefuld under den tykke Fløde finder en Kakkerlak, som har krøbet op i den med sød Melk fyldte Ringe og har druknet sig; man maa derfor forsigtigt undersøge enhver Skeefuld. Da den er lyssky og elsker Varme som Siritsen, saa kryber den i Stuerne op under Loftet, hvor Luften er varmest; Loftet er sædvanligen saa tæt besat af Kakkerlakker, at det er ganske bruunt, saa man vanskelig kan see dets egen Farve. Hænger der et Skilderi paa Væggen, og man rører ved det, falder der sædvanlig en halv Snees Kakkerlakker ned, som have søgt skjul og ly bag samme. Den eneste Maade, hvorpaa Siberiakkerne i de bedre Huse veed at befri sig for dem i nogen Tid, er at flytte ud af Huset om Vinteren og sætte alle Vinduer aabne i flere Maaneder, da den strænge Kulde dræber dem. Men til næste Aar er der lige fuldt af dem. I Fabrikken Telma, en Dagsreise fra Irkutsk, saa jeg en Dreng sidde i en Skorsteen med en temmelig stor Leerkrukke foran sig, som var næsten fuld af Kakkerlakker. Han samlede dem, rev Vingedækkerne af dem og kastede dem i Krukken. Ligger man om Natten i en Bondestue paa Gulvet paa sin Madras, saa lade Kakkerlakkerne sig falde ned fra Loftet i Ansigtet paa den Sovende, maaskee fordi de af hans varme Uddunstning, som stiger op under Loftet, mærke, at her et varmere Tilholdssted. Jeg maatte undertiden drage Lagenet over Ansigtet for at befri det for det klamme Dyrs Berørelse. En Morgen fandt jeg henved en Snees døde Kakkerlakker imellem Lagenerne, som jeg under Vendingerne paa Leiet i den urolige Søvn havde knust. Den simple Russer har udentvivl en Slags Overtro med dem, at de bringe Huset Lykke, hvorfor de ikke ville ødelægge dem. Saasnaart man kommer ind i Siberien, forsvinde derimod Lopperne, som i det europæiske Rusland ere talrige.

Peter den Store havde stor Afsky for Kakkerlakken. Naar han foretog en Reise, sendte han altid en Feldtjæger foran sig, som anmeldte hans Ankomst paa de Steder, hvor han vilde tage Nattekvarteer, for at hans Stue kunde renses for Kakkerlakker. Engang havde han saaledes meldt sin Ankomst til en gammel Major, som han forresten holdt meget af. Da han var kommen ind til sin Vært og nogen Tid havde talt venskabeligt med ham, fik han Øie paa en Kakkerlak paa Væggen, pegede pludselig med sin tykke Spanskrørs Stok paa den, greb den gamle Major i Haanden og bearbejdede hans Ryg dygtigt med Stokken, idet han forbitret raabte: ”Sukkin Sin^{*})! (Tæve-Søn) Du vidste, at jeg vilde komme her, hvorfor har Du ikke gjort Din Pligt.”

Hansteen

---

* Russerne have tre stigende Skjældsord, hvormed de udtrykke deres Vrede mod en Person: Durak (Torsk, Taabe), Sukkin Sin (Hundesøn) og Jebiena mat! hvilket ikke kan oversættes for høviske Øren. Saaledes have de Franske tre ligeledes gradviis stigende Udraab: Diable! bougre! foutre!